

ПРО ЛІЗУ З ДАШЕЮ

Дивлюсь: знайомі Ліза й Даша
Мене по стежці обганяють,
Бо йду я кроком черепашим,
Дівчатка ж, схоже, поспішають.

З веселим сміхом привітались □
Минуло тільки півгодини,
Як на уроці їм дісталось...
Признатись, трошечки безвинно.

Розсердитися і відразу
Забути, з легкістю простити,
Уже веселі й без образи,
Дев'ятий клас, а наче діти!

Пішли вони моїм маршрутом □
Кудись дівчатка поспішають,
Та гульк і повернули круто,
Дивлюсь □ на гойдалки сідають.

Від здивування аж спинився,
Глянь, обійшли чомусь околom,
Отож я в усмішці розплився –
Ті ж гойдалки, що й біля школи.

Переодягненим вже вдома,

Через вікно їх бачу знову,
Розгойдуються без втоми,
І весело ведуть розмову.

Не зрозуміти вас, їй-богу!
Але чому? Й мені буває
Прекрасно жити без тривоги
І почуватися, як в раї.

Хай людям, як оцим дівчатам,
Весняно тепле сонце світить
В душі живе щоденно свято,
Бо в ній завжди ми трохи діти.

Дата написання вірша: 2021-01-13